

Anna Kopská A Ostatní Zaměstnanci Aloise Broda

Tento obrázek byl pořízen ve Vrdech-Bučicích ve druhém desetiletí 20. století. Ti všichni lidé na fotografii pracovali pro dědečka Aloise Broda. Takže jsou tam jak lidé, kteří pracovali v jeho obchodě, tak ti, co se starali o zbytek domácnosti. Poznávám tu jen Annu Kopskou, naši pozdější kuchařku, to je ta mladá žena docela vlevo. Bohužel ostatní na fotce nemůžu identifikovat: když jsem měl možnost se někoho na ně zeptat, nezajímalo mě to a teď už tu možnost nemám.

Ančí Kopská byla součástí naší rodiny. Narodila se v roce 1892 ve Vrdech-Bučicích, a když jí bylo šestnáct, začala pracovat u mého dědečka. Na téhle fotce mohlo být Ančí maximálně dvacet. Byla už vdova. Její sňatek je taková záhada, evidentně byla vdaná jen krátkou dobu, její manžel byl nějaký kočí a zemřel na tuberkulózu. Ančí o tom nikdy nemluvila. Měla ale syna, Pepka, kterého měla asi v osmnácti, určitě ještě za Rakouska-Uherska. Nevím, kde vyrůstal, poprvé jsem ho viděl, až když se vrátil z války jako dospělý muž.

Ančí také pracovala u mých rodičů a po válce se starala o mě a moji rodinu. Za První republiky to fungovalo tak, že každá středostavovská rodina jako ta naše měla vychovatelku a kuchařku. S Ančí jsme měli obzvláštní štěstí. Nejenže to byla výborná kuchařka, ale byla to taky nesmírně oddaná a dobrosrdečná žena, která nám za války velice pomohla.

Z toho, co nám Ančí vařila, například nikdy nezapomenu na její borůvkové knedlíky. Ty už dnes nikdo neudělá. Byly to velké knedlíky, nejspíš z tvarohového těsta, které měly velice tenkou slupku, bylo opravdové umění udělat je tak, aby se slupka neprotrhla. Další lahůdkou pro mě byla její svíčková, také naprosto jedinečná. A její vánočky, to snad dnes už ani neexistuje. Možná, že to nebyl jen její recept, ale obecně vánočkám, jaké se vyráběly před válkou, se dnes už nic nevyrovná. Měly nepopsatelnou chuť a nepopsatelnou vůni. Když se rozlomily, těsto dělalo takové jehličky. A byly v nich rozinky a mandle a samé dobroty. Tak to byla báječná věc.

Ančí pro nás také udělala hodně za války. Do Terezína nám posílala balíčky a několik jsme jich dokonce dostali i v Osvětimi, to byla obrovská pomoc. Nebylo to jen o shánění jídla, i když ani tohle nebyla snadná věc v dobách, kdy bylo všechno na přidělové lístky. Ale ani poslat balík nebylo jednoduché. Pokud za přepážkou seděl nějaký antisemitský úředník, tak se díval skrz prsty, proč posílá balíčky Židům. To pak radši rychle odešla a poslala to odjinud. Za války se Ančí také starala o náš byt v Masné ulici. Po válce jsem se tam vrátil a žil v něm s ní. Za války chránila náš majetek. Když jsem se oženil, velmi dobře přijala i mou ženu a když se narodila dcera, stala se svým způsobem i její babičkou a přenesla všechnu svou lásku na ni.